

ingenkunde ligegyldigt, om man strax har for Sie, at de Sager, der ville blive Gjenstand for Behandling i forenede Rigsdage, ere af en saadan Beskaffenhed, at de fremfor alle fordre en moden Døftelse i et Udvalg, og det væsentligt af de Grunde, som den ærede Ordfører allerede har paapeget, fordi selve Affattelsesformen er af den allerhøieste Vigtighed, og fordi det meget jævnlige vil være Tilfældet, at der for den endelige Beslutning foregaaer Forhandlinger, som ikke paa nogen Maade egne sig til at foretages, hverken i eller af en meget talrig Forsamling. Men den vigtigste Grund, hvorfor jeg, da det har fundet Modsigelse, troer strax yderligere at burde fremhæve dette, er, fordi jeg i højeste Grad anseer det anvendeligt paa det foreliggende Spørgsmaal. Jeg skal ikke gaa videre udenfor det, der her ligefrem foreligger, end den ærede Landsrådsmands Udtalelser gjøre nødvendigt, men kun tillade mig at bemærke, at, uagtet jeg med ham nu troer, at vistnok Ingen vil driste sig til at paatage sig det Ansvar at ville lægge nogen Hindring i Veien for Sværfsættelsen af den Ordning, som allerede er kommen til en høj Grad af Modenhed, saa troer jeg paa den anden Side ogsaa, at det vilde være høist letstændigt handlet af den forenede Rigsdag, dersom den nu med et blot Ja, og uden den aller alvorligste Prøvelse af Enkeltighederne, gik ind paa den hele Sag. Jeg troer, at der er den allerhøieste Opfordring til at sammenligne det kongelige Budskab med Warschauer-Protokollen, som ligger til Grund for Samme; jeg troer, at der er den allerhøieste Opfordring til at overveje, hvorvidt de mellemiggende Renunciationsacter ikke væsentligt have forandret Stillingen, saaledes at det samme Resultat kunde opnaaes paa en Maade, hvorved de Reservationer, der fra Danmarks Side synes at være en nødvendig Nødvægt mod de Reservationer, der ere tagne i Warschauer-Protokollen, ikke vilde opgives, hvorved vi ikke for evigt vilde affære det Vaand, der hidtil har knyttet Danmark til Slesvig, forinden et nyt Vaand er knyttet i dets Sted. Jeg skal, som sagt, ikke gaae ind paa Realiteten, og, hvis jeg gaaer videre, end jeg efter Forretningsordenen strengt taget er berettiget til, saa troer

jeg, at de ærede Rigsdagsmænd ville skønne, at jeg i alt Fald ikke er gaaet videre, end Paastanden er gaaet. Jeg anseer det altsaa for i høj Grad ønskeligt, at det bliver fuldkommen obligatorisk for os og bliver et fast Præcedens for alle følgende Rigsdage, at en saadan Sag, der er af en meget delicat Natur, en saadan Sag, hvori der altid vil være meget prægnante Interesser, og muligt endog Lidenskaber i Spillet, ikke tør finde sin endelige Afgjørelse uden en meget omhyggelig og nøie Prøvelse, baade med Hensyn til Realiteten og til Affattelsesmaaden. Siden jeg tilfældigt har Ordet, skal jeg dog, med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler bemærkede, gjøre opmærksom paa, at Indførelsen af Afdelingsystemet, som jeg for mit Vedkommende bestandigt har anseet for en uheldig Esterligning af et udenlandsk Exempel, hos os har fundet Sted under den Forudsætning, ved hvilken det efter min Mening ene og alene faaer en fornuftig Betydning, at der foregaaer en Discussion i Afdelingerne. (Hør!). Naar Sagerne saaledes vare drøftede i Afdelingerne, da kunde det have en Mening, at hver Afdeling til det fælles Udvalg sendte de af sine Medlemmer, som deels ved de der ffete Udtalelser havde vift den største Kundskab og deels fandtes i den største Overensstemmelse med de Anskuelser, der havde vundet Majoritet hos den Deel af Rigsdagens Medlemmer, som Tilfældet havde ført sammen i een Afdeling. Men efterat Forhandlingen i Afdelingerne, som fandt Sted ved den grundlovgivende Rigsforsamling, er bortfalden, troer jeg, at det er den uheldigste af alle mulige Maader, hvorpaa man vil kunne skaffe Minoriteten Ret; thi for det Første maa det ifølge Probabiliteten antages, at det, der er Majoritet i Salen, ogsaa vil være det i de enkelte Afdelinger (Ret!) og det vil altsaa være en reen Tilfældighed, naar Minoriteten i en enkelt Afdeling er i Majoritet —, og deels er det aldeles urigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand anførte, at det derved i alt Fald vilde gives i Minoritetens Haand, selv at vælge de Medlemmer, ved hvilke den ønskede at repræsenteres i et Udvalg. Dette vilde nemlig kun da finde Sted, hvis Afdelingerne danne sig selv, og